

Z MLČIACEJ PLANÉTY
PERELANDRA
TÁ OBLUDNÁ PEVNOSŤ

KOZMICKÁ TRILÓGIA

C. S. Lewis

CS Lewis

Kozmická trilógia

Out of the Silent Planet by CS Lewis © C. S. Lewis Pte Ltd 1938

Perelandra by CS Lewis © C. S. Lewis Pte Ltd 1943

That Hideous Strength by CS Lewis © C. S. Lewis Pte Ltd 1945

Published by Porta libri under license from The C.S. Lewis
Company Ltd.

All rights reserved.

www.cslewis.com

Vydala Porta libri Bratislava v roku 2026.

Preklad: Eva Baloghová

Jazyková úprava: Eva Viriková

Redakčná úprava: Porta Libri

Grafický dizajn: Karol Prudil – karolprudil.sk

Písmo: Doko, Ondrej Jób

ekniha: Radovan Rumanovič

Porta libri

Legionárska 4

811 07 Bratislava

tel./fax: 02 – 55 64 08 68

porta@porta.sk

www.porta.sk

ISBN 978-80-8156-383-6

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z MLČIACEJ PLANÉTY

C. S. Lewis

Z MLČIACEJ PLANÉTY

C.S. Lewis

Môjmu bratovi W. H. L., celoživotnému kritikovi fantastických vesmírnych príbehov

Poznámka

Určité pohrdavé narážky na známe a skôr publikované príbehy tohto typu, ktoré na nasledujúcich stránkach nájdete, majú čisto dramatický účel. Autor by bol nerád,

keby čitatelia nadobudli dojem, že bol príliš hlúpy na to,

aby si dokázal naplno užívať fantastické príbehy pána H. G. Wellsa, alebo príliš nevďačný, aby priznal, ako veľmi ho inšpirovali.

C. S. L.

1.

Posledné kvapky letnej búrky ešte nedopadli na zem, keď si chodec v úkryte mohutnej koruny gaššana vopchal turistickú mapu do vrecka, nadhodil si batoh na unavených pleciach tak, aby sa mu lepšie niesol, a vykročil na cestu. Na západe sa zo štrbiny v oblakoch drali zlaté lúče slnka, ale priamo pred ním na pozadí kopcov mala obloha farbu tmavej bridlice. Z každého stromu a stebľa trávy kvapkala voda a cesta sa trblietala ako rieka. Chodec nestrácal čas obdivovaním krajiny a ihneď vyrazil rezkým krokom človeka, ktorý je zvyknutý na dlhé pochody a ktorý si nedávno uvedomil, že bude musieť kráčať dlhšie, než predpokladal. Jeho situácia si to naozaj vyžadovala. Keby sa obzrel za seba (čo on neurobil), uvidel by kostolnú vežu mestečka Much Nadderby a zahrešil by pri spomienke na malý hotel, v ktorom ho odmietli ubytovať aj napriek tomu, že bol očividne prázdny. Odkedy bol v týchto končinách naposledy, hotel zmenil majiteľa. Namiesto staršieho vlúdneho pána, s ktorým rátal, vlastnila hotel „madam“, ako ju označila výčapníčka, a tá podľa všetkého patrila k tomu ortodoxnému typu britských hoteliérov, ktorých hostia len obťažujú. Jeho jedinou nádejou bolo teraz mesto Sterk, ktoré sa rozprestieralo na opačnej strane kopcov, čo bolo dobrých šesť míľ cesty. Na mape bol v Sterku vyznačený hostinec. Chodec bol príliš skúsený na to, aby tomu ochotne a s radosťou uveril, no zdalo sa, že inej možnosti niet.

Kráčal dosť rýchlo a húževnato, bez zbytočného obzerania sa po okolí, ako niekto, kto sa chce na dlhej ceste rozptýliť nejakou pútavou niťou myšlienok. Bol vysoký, ale trochu zhrbený, mohol mať okolo tridsaťpäť až štyridsať rokov a jeho odev sa vyznačoval tou typickou ošumelostou, ktorá prezrádza intelektuála na dovolenke. Na prvý pohľad ho človek mohol považovať za lekára, hoci nebudil dojem svetaznalého muža, či za riaditeľa školy, hoci mu chýbala istá typická nedefinovateľná

žoviálnosť. V skutočnosti to bol filológ, univerzitný profesor v Cambridgei. Volal sa Ransom.

Keď opúšťal Nadderby, dúfal, že nebude musieť kráčať až do Sterku a podarí sa mu nájsť nocľah na nejakej malej pohostinnej farme. No oblasť na tejto strane kopcov vyzerala takmer ľudoprázdna. Bola to neobývaná beztvará krajina zasvätená hlavne kapuste a repe, s riedkymi medzami, len kde-tu nejaký strom. Nelákala návštevníkov tak ako bohatší kraj južne od Nadderby, a pred vplyvom priemyslu oblasti Sterku ju chránili kopce. Zvečerilo sa, spev vtákov postupne utíchol a v okolí nastalo akési väčšie ticho, než je pre anglický vidiek typické. Zvuk jeho krokov na štrku cesty ho začal znervózňovať.

Takto kráčal asi dve míle, keď si odrazu uvedomil, že neďaleko pred sebou vidí svetlo. Bol tesne na úpäti kopcov a už sa takmer úplne zotmelo. Tešil sa, že predsa len natrafil na poriadnu farmu, no onedlho zistil, že je to len malá stará chalupa postavená zo škaredej tehly. Pristúpil k dverám a v tom sa z nich vyrútila akási žena. Takmer doň vrazila.

„Prepáčte, pane,“ povedala. „Myslela som, že je to môj Harry.“

Ransom sa jej spýtal či by niekde v okolí našiel nocľah.

„Nie, pane,“ povedala žena. „To musíte až do Sterku. Myslím si však, že by ste niečo našli aj v Nadderby.“

Hovorila s nervóznou poníženosťou v hlase, ako keby bola myslou niekde inde. Ransom jej vysvetlil, že to v Nadderby už skúšal.

„Potom na môj dušu neviem, pane,“ odvetila. „Pred Sterkom určite nič nenájdete. Je tu len dom Na svahu, kde pracuje môj Harry. Myslela som si, že sa práve vracia domov; preto som vyšla, keď som vás počula, pane. Dúfala som, že je to on. Už mal byť dávno doma.“

„Na svahu,“ povedal Ransom. „Čo je to? Nejaký statok? Dovolili by mi tam prespať?“

„Ach, to nie, pane. Tam už nikto nie je; len profesor a ten pán z Londýna, veru nikto, odkedy zomrela slečna Alice. Oni by vás určite neubytovali, pane. Oni nemajú ani služobníctvo; len môjho Harryho, aby im kúril a tak, a ani jemu nedovolia vojsť do domu.“

„Ako sa volá ten profesor?“ spýtal sa Ransom s malou nádejou v hlase.

„Na môj dušu neviem, pane,“ povedala žena. „Ten druhý pán sa volá Devine a Harry hovorí, že ten druhý je profesor. Viete, môj Harry toho veľa nevie, on je tak trochu zaostalý, viete, a preto sa bojím, že nie je ešte doma, a oni mi sľúbili, že ho vždy o šiestej pošlú domov. Už by ho mali poslať! Ako by im nestačilo, že pre nich drie celý deň.“

Monotónny hlas a obmedzená slovná zásoba neprezrádzali veľa emócií, no Ransom stál dosť blízko na to, aby vytušil, že žena sa chveje a je na pokraji sĺz. Napadlo mu, že by sa mohol u toho záhadného profesora zastaviť a požiadať ho, aby chlapca poslal domov. Takmer v tej istej stotine sekundy mu tiež prebehlo hlavou, že keď už raz bude v dome – medzi takpovediac kolegami –, je dosť pravdepodobné, že s vďakou prijme ich láskavé pozvanie zostať na noc. Tieto myšlienky príliš v hlave nerozoberal a zistil, že predstava, ako klope na dvere domu Na svahu v ňom nadobudla pevné obrysy rozhodnutia. Povedal žene, čo zamýšľa.

„Vrelá vďaka, pane, na môj dušu,“ povedala. „A keby ste boli taký láskavý a vypravadi ho až k bráne a potom na cestu ešte predtým, než odídete, veď viete, čo myslím, pane. On sa strašne bojí toho profesora, a keby ste odišli, on by sa neodvážil odísť, ak ho oni nepustili, viete?“

Ransom ubezpečil ženu, že urobí všetko, čo je v jeho silách. Rozlúčil sa s ňou hneď po tom, ako mu vysvetlila, že ak sa vydá smerom doľava, na dom Na svahu narazí asi po piatich minútach. Kým s ňou hovoril, unavené svaly mu státím stuhli, a tak pokračoval v ceste pomaly a v nohách cítil bolesť.

Naľavo od cesty nevidel žiadne svetlá – nič, len rovné polia a akúsi temnú masu, ktorú pokladal za mladinu. Zdalo sa mu, že ubehlo viac než päť minút, kým sa k nej dostal, a zistil, že sa mýlil. Popri ceste zbadal hustý živý plot a v ňom bielu bránku. Stromy, ktoré sa vypínali nad plotom a ktoré považoval za okraj mladiny, boli určite len pásom vysadeným okolo domu, pretože cez ne presvitlo nebo. Teraz si bol takmer istý, že je to bránka samoty Na svahu a že stromy patria

k záhrade. Skúsil otvoriť bránku a zistil, že je zamknutá. Chvíľu nerozhodne postával a v tichu narastajúcej tmy sa ho zmocňoval pocit sklamaní. Aj keď bol strašne uťahany, jeho prvou myšlienkou bolo pokračovať do Sterku. Vtom si však spomenul na nepríjemnú povinnosť – na to, čo slúbil žene z chalupy. Vedel, že keby naozaj chcel, dokázal by sa prebrať živým plotom. Lenže on nechcel. Veď by vyzeral ako dajaký blázon, keby sa len tak z ničoho nič vyvalil z plota na nejakého výstredného dôchodcu – lebo len taký druh človeka zamyká bránku na vidieku – a vykladal by mu hlúpu historku o vystrašenej plačúcej matke, ktorej postihnutý chlapec sa polhodinku zdržal v práci! I tak mu však bolo jasné, že inej cesty dnu niet. A keďže s batohom na pleciach sa človek cez živý plot neprederie, dal si ho dole a prehodil ho cez bránku do záhrady. V okamihu, keď to urobil, zdalo sa mu, že sa vlastne ešte definitívne nerozhodol. Teraz sa už musí vlámať do záhrady, ak pre nič iné, tak pre svoj batoh. V duchu sa veľmi rozhneval na ženu a tiež na seba. Predsa si však klakol a začal sa prevrtávať cez živý plot.

Operácia sa ukázala zložitejšia, než predpokladal a trvalo niekoľko minút, kým sa celý dopichaný a dopŕhlený vypoťácal do vlhkej tmy na druhej strane živého plota. Habkal smerom k bránke, kde zdvihol svoj batoh, a až potom sa po prvýkrát rozhlíadol okolo seba. Na príjazdovej ceste bolo viac svetla ako pod stromami a teraz už jasne rozoznával veľký kamenný dom, od ktorého ho delil pomerne rozľahlý zanedbaný trávnik. Príjazdová cesta sa kúsok pred ním rozdvojovala, pričom pravá strana cesty viedla miernym oblúkom k hlavnému vchodu. Ľavá strana bola rovná a nepochybne viedla k zadným prístavbám domu. Všimol si, že ľavá cesta je plná hlbokých rýh, ktoré boli po daždi plné vody, akoby po nej v poslednom čase denne premávali nákladné autá. Druhá cesta, po ktorej sa teraz uberal k hlavnému vchodu, bola zarastená machom. Z domu nevychádzalo žiadne svetlo. Okná mali buď zatvorené okenice, alebo slepo zízali bez okeníc či záclon a všetky vyzerali mŕtvo a nehostinne. Jediným dôkazom toho, že dom je obývaný, bol stĺp

dymu, ktorý sa dvíhal zo zadnej časti domu. Hustotou pripomínal skôr dym z komína továrne alebo aspoň práčovne, a nie z domácej kuchyne. Samota Na svahu bola podľa všetkého posledným miestom na svete, kde by pocestný mohol dúfať, že mu ponúknu nocľah. Ransom, ktorý tu už stratil veľa času, by sa bol najradšej zvrtol na päte, keby ho česťnosť nenútila splniť ten nešťastný sľub.

Tromi schodíkmi vystúpil na veľkú verandu. Zazvonil a čakal. Po chvíli zazvonil znova a sadol si na drevenú lavicu opretú o stenu verandy. Sedel tak dlho, a hoci noc bola teplá a plná hviezd, pot na tvári mu vyschol a začalo mu byť chladno. Bol veľmi unavený a azda práve preto už nevstal a nezazvonil tretíkrát. Pokoj záhrady, krása letnej nočnej oblohy a občasné zahúkanie sovy kdesi v diaľke, ktoré akoby ešte prehlbovalo okolité ticho, pôsobili naňho ako balzam a hlava mu začala padať v driemotách. Náhle sa však prebral s vedomím, že niekde nablízku sa už dlhší čas ozývajú akési divné zvuky. Hluk zápasu – nepravidelné zvuky, ktoré vzdialene pripomínali tlačenicu na futbalovom štadióne. Vstal z lavičky. Teraz už nemal pochyb. Ľudia v ťažkých čižmách sa bili, zápasili alebo hrali akúsi hru. A kričali pri tom. Nerozoznal slová, no počul, ako nejakí udýchaní muži zúrivo vyrážajú tlmené príkazy. Dobrodružstvo bola posledná vec, o ktorú Ransom v tejto chvíli stál. Nemohol sa však ubrániť pocitu, že je jeho povinnosťou preskúmať, o čo vlastne ide. Keď tu zrazu jasne začul, ako niekto kričí: „Pustite ma! Pustite ma!“ a o sekundu neskôr: „Ja tam nechcem ísť! Chcem ísť domov!“

Ransom zhodil batoh, zbehol z verandy a náhlil sa k zadnej časti domu tak rýchlo, ako mu to stuhnuté a ubolené nohy dovoľovali. Brázdy a mláky v blatistej ceste ho doviedli k akémusi nádvoriu obklopenému nezvyčajným množstvom menších pristavaných budov. Úchytkom zazrel vysoký komín, nízke dvierka, z ktorých sálal oheň, a nejaký obrovský oblý predmet, ktorý sa rysoval na pozadí oblohy plnej hviezd a ktorý sa na prvý pohľad javil ako malé domáce observatórium. Toto

všetko mu však z mysle vytlačili postavy troch mužov, ktorí spolu zápasili a do ktorých takmer vrazil, tak blízko pri nich sa náhle ocitol. Od samého začiatku nemal Ransom najmenších pochyb, že ten v strede – ten, ktorého sa zvyšní dvaja muži snažili násilím zadržať je prostoduchý Harry, syn ženy z chalupy. Mal v úmysle prísne zakričať niečo ako: „Čo to s tým chlapcom robíte?“ ale z úst mu vyšlo len nesmelé: „Hej! Počujte...?“

Traja zápasiaci sa zaraz od seba odtrhli. Chlapec tam stál a rumázgal. „Môžem sa spýtať,“ povedal zavalitejší a vyšší z dvoch násilníkov, „kto do pekla ste a čo tu hľadáte?“ Povedal to tónom, ktorý bol, žiaľ, úplne opačný než Ransomov.

„Som na výlete,“ povedal Ransom, „a slúbil som jednej panej...“

„Jedna pani mi môže byť ukradnutá,“ odvetil chlap. „Ako ste sa dostali dnu?“

„Cez plot,“ povedal Ransom odvážnejšie, pretože sa ho začal zmocňovať hnev. „Neviem, čo robíte tomu chlapcovi, ale...“

„Mali by sme tu mať psa,“ povedal ten zavalitý svojmu spoločníkovi a Ransoma pre zmenu ignoroval.

„Chcel si povedať ‚mali sme tu psa‘, kým si si nepresadil, že Vlka použiješ na svoj pokus,“ povedal muž, ktorý doteraz nehovoril. Bol takmer taký vysoký ako prvý muž, ale štíhlejšej postavy a vyzeral o dosť mladší. Jeho hlas bol Ransomovi akýsi povedomý.

Skúsil to znovu. „Pozrite sa,“ povedal, „neviem, čo robíte tomu chlapcovi, ale jeho pracovná doba sa už skončila a je načase, aby šiel domov. Nemám vôbec v úmysle miešať sa do vašich súkromných záležitostí, ale...“

„Kto ste?“ zreval naňho zavalitý muž.

„Volám sa Ransom, ak to chcete vedieť. A...“

„Tak to ma podrž,“ zvolal štíhly muž, „vari nie ten Ransom, čo chodil na

Wedenshaw?“

„Áno, chodil som do školy vo Wedenshaw,“ povedal Ransom.

„Hneď som vedel, že ťa odniekiaľ poznám,“ povedal štíhly muž. „Som Devine. Nepamätáš sa na mňa?“

„Ach áno, už si spomínam!“ povedal Ransom, keď si podávali ruky a snažili sa pri tom tváriť srdečne, ako je pri takýchto stretnutiach zvykom. V skutočnosti si Ransom nepamätal na nikoho zo školy, kto mu bol taký nesympatický ako Devine.

„Aké dojímavé, že?“ povedal Devine. „Taký zapadákov ako Sterk a Nadderby a natrafím tu na starého kamoša. Človek by zaplakal, keď si spomenie na tie staré dobré časy, ako sme každú nedeľu chodili do kostola. Asi nepoznáš tuto Westona, pravda?“ Devine ukázal na svojho veľkého hulvátskeho spoločníka. „Toho Westona,“ dodal. „Veď vieš. Toho veľkého fyzika. Na raňajky má Einsteina a zapíja ho Schrödingerom. Weston, dovoľ, aby som ti predstavil môjho bývalého spolužiaka Ransoma. Doktor Elwin Ransom. Ten Ransom, veď vieš, ten veľký filológ. Na raňajky má Jaspersena a zapíja ho...“

„To ma vôbec nezaujíma,“ povedal Weston, ktorý ešte stále držal nešťastného Harryho za golier. „A môžeš zabudnúť, že poviem, teší ma nejakému vlamačovi. Kašlem na to, do akej školy chodil alebo na aké nevedecké nezmysly teraz míňa štátne peniaze, ktoré mali ísť na poriadny výskum. Chcem vedieť, čo tu hľadá; a potom chcem, aby odtiaľto okamžite vypadol.“

„Nebud' somár, Weston,“ povedal Devine vážnejším hlasom. „Je tu ako na zavolanie. Nesmieš si všímať Westona, Ransom. Vieš, pod tvrdým zovňajškom ukrýva láskavé srdiečko. Poď ďalej, daj si niečo na pitie a zajedz si.“

„To je od vás veľmi milé,“ povedal Ransom. „Ale ten chlapec...“

Devine odviedol Ransoma trochu bokom. „Neškodný idiot,“ povedal potichu. „Väčšinou maká za troch, ale máva takéto záchvaty. Len sa ho

snažíme dostať na hodinku, na dve do pracovne, aby sa tam upokojil. V takomto stave ho predsa nemôžeme poslať domov. Všetko robíme len pre jeho dobro, chápeš. Môžeš ho teraz odviešť sám, ak chceš – a potom sa vrátiť a prespať tu.“

Ransom bol z toho všetkého dosť zmätený. Niečo tu nesesedelo a celá situácia mu pripadala podozrivá, akoby narazil na niečo nezákonné. Na druhej strane, prechovával úplne iracionálne presvedčenie, také typické pre jeho vek a spoločenskú vrstvu, že takéto veci sa stávajú len v románoch, a nie obyčajným ľuďom, a už vôbec nemajú nič spoločné s profesormi a starými spolužiakmi. Aj keby voči chlapcovi naozaj zamýšľali nejakú podlosť, Ransom si nedokázal predstaviť, ako by im ho on mohol vyrvať z rúk.

Zatiaľ čo mu hlavou vírili tieto myšlienky, Devine sa potichu rozprával s Wes-tonom. Nebolo to však o nič tichšie, ako keď sa hostiteľ v prítomnosti hosťa snaží zariadiť všetko potrebné. Nakoniec Weston zavrčal niečo ako súhlas. Ransom, ktorému k doterajším nepríjemnostiam pribudli čisto spoločenské rozpaky, mal v úmysle niečo poznamenať, no Weston sa teraz obrátil na chlapca.

„Dnes večer si nás už naotravoval dosť, Harry,“ povedal. „A v poriadne spravovanej krajine by som vedel, ako s tebou naložiť. Drž jazyk za zubami a prestaň revať. Nemusíš ísť do pracovne, ak ne...“

„To nebolo do pracovne,“ fňukal prostoduchý chlapec, „vy viete, že to nebolo do pracovne. Ja už nechcem ísť do hentej veci.“

„Myslí laboratórium,“ prerušil ho Devine. „Náhodou sa tam raz priplietol a zostal tam pár hodín zamknutý. Strašne sa vtedy zľakol. Chápeš, preňho to bolo, ako keby bol zavretý u čarodejníka.“ Otočil sa ku chlapcovi: „Počuj, Harry,“ povedal. „Tento pán ťa o chvíľu vezme domov, len čo si odpočinie. Ak pôjdeš teraz dnu a budeš pekne ticho sedieť v hale, donesiem ti to, čo máš rád.“ Napodobil zvuk otvárania fľašky (Ransom si spomenul, že sa s tým často predvádzal v škole) a z Harryho pier sa razom vydral nadšený detský rehot.

„Vezmi ho dnu,“ povedal Weston, zvrchol sa na päte a zmizol v dome. Ransom váhal, či ho má nasledovať, ale Devine trval na tom, že Weston bude veľmi rád. Bola to jasná lož, no Ransomova túžba konečne si odpočinúť a niečo vypiť rýchlo zatláčala do úzadia jeho spoločenské zábrany. Preto vošiel za Devinom a Harrym do domu, kde o chvíľu sedel v pohodlnom kresle a čakal na Devina, ktorý šiel po nejaké občerstvenie.

2.

Izba, do ktorej ho voviedli, bola čudnou zmesou prepychu a špiny. Okenice boli zavreté a na oknách neboli záclony. Na podlahe bez

koberca sa povalovali prepravky, hobliny, staré noviny a knihy a vyblednuté miesta na tapetách naznačovali, kde mali predošlí majitelia obrazy a nábytok. Za to tu stáli dve luxusné kreslá. Odpadky na stole boli zmesou cigár, prázdnych ustríc a fliaš od šampanského, plechoviek od kondenzovaného mlieka a sardiniek, lacného riadu, obschnutých kúskov chleba a šálok s nedopitým čajom a ohorkami cigariet.

Jeho hostitelia sa už dlhšie nevracali a Ransom začal chtiac-nechtiac premýšľať o Devinovi. Pociťoval k nemu ten druh odporu, aký cítime k človeku, ktorého sme istý čas obdivovali, no potom sme z toho vyrástli. Devine sa naučil asi o semester skôr než ostatní chlapci používať taký druh humoru, ktorý je vlastne nepretržitou paródiou sentimentálnych alebo idealistických fráz staršej generácie. Pár týždňov sa vďaka svojim posmešným poznámkam o „starých dobrých časoch“, „pocitivej hre“, a „bremene bieleho muža“¹, stal objektom obdivu všetkých spolužiakov vrátane Ransoma. No ešte pred skončením školy Ransom začal Devina považovať za nudného a počas štúdia na Cambridgei sa mu vyhýbal. Pozoroval ho len z diaľky a čudoval sa, ako môže mať niekto taký povrchný, a, pravdupovediac banálny, úspech. Potom tu bola tá záhada s jeho zvolením na Leicestri a ďalšia záhada, ako prišiel k takým obrovským peniazom. Dávno pred tým odišiel z Cambridgeu a zdržiaval sa v Londýne, kde sa z neho údajne stalo „veľké zviera“. Občas o ňom niečo začul, pričom jeho informátor zväčša zakončil rozhovor vetou: „Svojím spôsobom je ten Devine čertovsky šikovný chlapík,“ alebo vetou: „Nechápem, ako sa taký človek mohol dostať tam, kde je dnes.“ Podľa toho, čo Ransom spozoroval z ich krátkeho rozhovoru na dvore, sa jeho bývalý spolužiak vôbec nezmenil.

Z myšlienok ho vytrhlo otvorenie dverí. Devine vošiel sám a na podnose niesol fľašu whisky a fľašu so sódou.

„Weston ti chystá niečo pod zub,“ povedal, položil tácku na podlahu vedľa Ransomovho kresla a pustil sa do otvárania fľaše. Ransom, ktorý

bol už veľmi smädný, s nechutou zistil, že jeho spoločník patrí k tomu otravnému druhu ľudí, čo pri rozprávaní prestávajú pracovať. Devine začal hrotom vývrtky odstraňovať strieborný papier na hrdle fľaše, keď naraz prestal a spýtal sa:

„Ako si sa, prosím ťa, ocitol v tomto zapadákovce?“

„Som na túre,“ povedal Ransom. „Včera som prespal v Stoke Underwoode a dúfal som, že dnes sa ubytujem v Nadderby. Nechceli mi dať izbu, tak som bol na ceste do Sterku.“

„Bože!“ zvolal Devine, pričom stále držal vývrtku v ruke a nič nerobil. „Robíš to pre peniaze alebo z čistého masochizmu?“

„Samozrejme, robím to pre radosť,“ povedal Ransom a pritom nespúšťal oči z neotvorenej fľaše.

„Môžeš mne ako nezasvätenému vysvetliť, čo sa ti na tom páči?“ spýtal sa Devine, pričom sa spamätal natoľko, aby odlúpol zo zátky kúsok strieborného papiera.

„Ťažko povedať. V prvom rade mám rád chôdzu ako takú...“

„Bože! Tebe sa teda muselo veľmi páčiť na vojne. Pochodom vchod až do tramtárie, čo?“

„Nie, nie. V skutočnosti je to pravý opak vojenčiny. V armáde totiž nie si ani chvíľu sám a nemôžeš si vybrať, kam pôjdeš ani po ktorej strane cesty budeš kráčať. Na takejto pešej túre si úplne slobodný a nezávislý. Zastaneš, keď sa ti chce, a pokračuješ, keď máš chuť. Kým si na túre, nemusíš brať ohľad na nikoho ani sa nemusíš radiť s nikým iným len sám so sebou.“

„Až kým raz neprídeš do hotela, kde na teba bude čakať telegram: ‚Okamžite sa vráť,‘“ odvetil Devine a konečne odstránil celý papierik z hrdla fľaše.

„Len ak si taký hlúpy, že necháš ľuďom adresy a aj na ne pôjdeš. Maximálne by sa mi mohlo stať, že budú v rádiu vyhlasovať: ‚Dr. Elwin Ransom, ktorý sa podľa všetkého nachádza niekde v strednom

Anglicku...“

„Už začínam chápať,“ povedal Devine a prestal v polovici vyťahovania zátky z hrdla fľaše. „Keby si podnikal ako ja, takéto zábavky by si si nemohol dovoliť. Máš z pekla šťastie. A to sa naozaj môžeš len tak vypariť? To nemáš ani ženu alebo dieťa? Nezháňa ťa aspoň nejaký ctihodný staručký rodič alebo tak?“

„Mám len sestru, ktorá sa vydala do Indie. A univerzitný profesor uprostred letných prázdnin akoby prestal existovať, veď si pamätáš. Univerzita vôbec nevie ani sa nestará a v mojom prípade určite ani nikto iný.“

Zátka nakoniec s povzbudivým zvukom vyletela z fľaše.

„Povedz koľko,“ povedal Devine, keď Ransom nastavil pohár. „Ale ja stále nemôžem uveriť, že to môže byť také jednoduché. Chceš tým povedať, že naozaj nikto nevie, kde si ani kedy sa máš vrátiť, a nikto ťa nikde nemôže zastihnúť?“

Ransom súhlasne prikývol. Zrazu však Devin s fľašou sódy v ruke zahrešil. „Obávam sa, že je prázdna,“ povedal. „Nevadilo by ti piť k tomu vodu? Musím ísť nejakú naberať do kuchyne. Koľko chceš?“

„Plnú, prosím ťa,“ povedal Ransom.

O niekoľko minút sa Devine vrátil a podával Ransomovi vytúžený nápoj. Ransom s povzdychom úľavy odložil dopoly vypitý pohár a poznamenal, že Devine si vybral miesto na bývanie prinajmenšom také čudné, za aký on považoval jeho výber dovolenky.

„Máš pravdu,“ povedal Devine. „Ale keby si poznal Westona, zistil by si, že je oveľa jednoduchšie ísť tam, kam chce on, než sa s ním dohadovať. On je skrátka taký ten kolega, ktorý vždy musí ostatným rozkazovať.“

„Kolega?“ spýtal sa Ransom so záujmom.

„V určitom zmysle áno.“ Devine hodil krátky pohľad k dverám, potom si prisunul kreslo bližšie k Ransomovmu a začal oveľa dôvernejším tónom.

„Ale zato niečo v tej hlave má, človeče. Medzi nami, investoval som nejaké peniaze do jeho experimentov. Všetko také tie pozitívne veci – pokrok pre blaho ľudstva a podobne, ale dá sa na tom aj priemyselne zarobiť.“

Kým Devine rozprával, s Ransomom sa začali diať akési čudné veci. Najprv sa mu zdalo, že Devinov slová nedávajú žiadny zmysel. Hovoril stále niečo o priemysle a že v Londýne nenašiel nikoho, kto by robil pokusy podľa jeho predstáv. Potom si uvedomil, že Devinovi nielen nerozumie, ale že ho ani nepočuje, čo nebolo prekvapujúce, pretože teraz bol od Devina už strašne ďaleko – asi tak míľu ďaleko, no videl ho úplne jasne, akoby na neho hľadel obráteným ďalekohľadom. Vzdialený, no úplne zreteľne viditeľný Devine, ho zo svojho miniatúrneho kresla teraz pozoroval s úplne iným výrazom na tvári. Ten výraz Ransoma znepokojoval. Snažil sa pohnúť, ale zistil, že nad telom stratil všetku vládu. Cítil sa celkom dobre, ale mal pocit, akoby mu niekto ku kreslu priviazal ruky aj nohy a hlavu strčil do zveráka, ktorý bol síce krásne mäkký, no aj tak nedovoľoval žiadny pohyb. Nemal strach, hoci vedel, že by sa báť mal a že čoskoro sa báť bude. Potom sa mu veľmi postupne miestnosť začala rozplývať pred očami, až všetko zmizlo.

Ransom si nikdy nebol istý, či to, čo potom nasledovalo, nejako súviselo s udalosťami zaznamenanými v tejto knihe, alebo či to bol len nezmyselný sen. Zdalo sa mu, že Weston, Devine a on stoja v malej záhrade obklopenej múrom. V záhrade svietilo slnko, ale za múrom nebolo vidieť nič, len tmu. Snažili sa preliezť múr a Weston ich požiadal, aby ho podvihli. Ransom mu stále opakoval, aby nepreliezal múr, pretože na druhej strane bola taká hustá tma, ale Weston trval na svojom, a tak sa všetci traja na to odhodlali. Ransom sa vyšplhal posledný. Vrch múra bol posiaty kúskami rozbitého skla, a tak si sadol obkročmo na kabát. Tí dvaja už zoskočili do tmy z vonkajšej strany záhrady. Ešte predtým, než ich stihol nasledovať, otvorili sa zvonka

v stene záhrady dvierka, ktoré si nikto predtým nevšimol, a Ransom videl že Westona a Devina nesú späť do záhrady akísi strašne zvláštni ľudia. Nechali ich v záhrade a vrátili sa späť do tmy, pričom dvierka v stene zvonku zamkli. Ransom zistil, že sa z múra nemôže dostať. Zostal tam sedieť. Nebol vystrašený, ale nesesedelo sa mu dobre, pretože v pravej nohe, ktorá visela z vonkajšej strany múra, mal pocit temnej ťažoby, pričom jeho ľavá noha sa zdala svetlá a ľahká. „Ak mi noha ešte viac stmavne, tak mi odpadne,“ povedal. Potom sa zahľadel dole do tmy a spýtal sa: „Kto je tam?“ A zvláštni ľudia, ktorí tam dole ešte stále museli byť, odpovedali: „Tam – tam – tam,“ ako ozvena.

Začínal si uvedomovať, že jeho noha nie je ani taká tmavá ako studená a stuhnutá, pretože mal cez ňu už dlho prehodenú ľavú nohu. Tiež zistil, že sedí v kresle v osvetlenej miestnosti. Počul, ako sa blízko neho niekto rozpráva a uvedomil si, že tento rozhovor už nejakú chvíľu trvá. Uvedomil si tiež, že bol zdrogovaný či zhypnotizovaný, alebo oboje, a cítil, že si pomaly opäť začína ovládať telo, hoci bol ešte stále slabý. Sústredene počúval bez toho, že by sa pokúsil pohnúť.

„Už ma to trochu prestáva baviť, Weston,“ hovoril Devine, „a obzvlášť, ak ide o moje peniaze. Vravím ti, že sa na to hodí práve tak ako ten chlapec, ba možno aj lepšie. Až na to, že sa začne o chvíľu preberať, takže ho musíme odniesť na palubu hneď teraz. Mali sme to urobiť už pred hodinou.“

„Ten chlapec bol ideálny,“ povedal Weston urazene. „Ľudstvu nemohol priniesť žiadny úžitok, akurát by pravdepodobne splodil ďalších idiotov. Bol to ten typ chlapca, ktorého by v civilizovanej spoločnosti okamžite poskytl štátnemu výskumnému ústavu na pokusy.“

„Súhlasím. Ale v Anglicku je to ten typ chlapca, o ktorý sa pravdepodobne bude zaujímať Scotland Yard. Tento tu nebude mesiace nikomu chýbať. A dokonca ani potom nikto nebude tušiť, kam sa vybral a kde zmizol. Išiel sám. Nenechal žiadnu adresu. Nemá rodinu.“

A nakoniec, nemusel strkať nos do cudzích vecí. Sám si to zaviniť.“

„Nuž, musím povedať, že sa mi to nepáči. Je to koniec koncov človek. Ten chlapec bol v skutočnosti len akýsi nižší druh. Ale zase musím uznať, je to len jednotlivec a pravdepodobne tiež nemá pre ľudstvo veľkú hodnotu. My tiež riskujeme životy. Pre cieľ taký vysoký, ako je ten náš...“

„Preboha, nezačínaj s tým zase. Nemáme čas.“

„Možno by s tým dokonca súhlasil, keby sme mu to vysvetlili,“ poznamenal Weston.

„Chyť ho za nohy a ja ho vezmem za ruky,“ povedal Devine.

„Ak si naozaj myslíš, že sa preberie, mal by si mu dať ďalšiu dávku,“ povedal Weston. „Nemôžeme odštartovať, kým nebude svietiť slnko. Bolo by nepríjemné, keby sa nám tam ešte tri hodiny metal. Radšej by sa nemal zobudiť, kým nebudeme na ceste.“

„To je pravda. Dozri na neho; vybehnem hore po ďalšiu dávku.“

Devine vyšiel z izby. Ransom spod privretých viečok videl, ako sa Weston nad ním skláňa. Vôbec nevedel odhadnúť, ako jeho telo zareaguje, ak vôbec zareaguje, ak sa pokúsi o náhly pohyb, ale zaraz

pochoopil, že túto šancu nesmie premárniť. V sekunde, keď Devine zavrel za sebou dvere, hodil sa na Westonove členky. Vedec sa prevalil cez kreslo, Ransom ho s vypätím všetkých síl striasol a hnal sa von z izby smerom do haly. Bol veľmi slabý a raz sa potkol a spadol. Poháňala ho však hrôza. Už o pár sekúnd našiel vchodové dvere a zúfalo sa snažil odomknúť závary. Tma a jeho trasúce sa ruky pracovali proti nemu. Nestihol otvoriť ani jednu závoru, keď za sebou počul dupot čižiem na holej dlážke. Schytili ho za ramená a kolená. Kopal, zvíjal sa, pot sa z neho lial a reval tak hlasno, ako len vládol. S prudkosťou, o akej doteraz netušil, sa snažil predlžovať zápas, pretože stále zúfalo dúfal, že sa možno niekto objaví a zachráni ho. Nastal krátky nádejný okamih, keď sa otvorili dvere, tvár mu ovanul svieži nočný vzduch a uvidel hviezdy, ktoré akoby mu dodávali nádej, zazrel dokonca aj svoj batoh na verande. Zrazu mu však na hlavu dopadol ťažký úder. Posledná vec, ktorú si pamätal, bolo zovretie silných rúk, ktoré ho ťahali späť do tmy haly, a zvuk zatvárajúcich sa dverí. Stratil vedomie.